

The Bible Echo

Credința

„Tot ce nu vine din încredințare („credință”, trad. eng.), este păcat” (Rom. 14:23).

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5:1).

Prin credință este omul mântuit, nu prin fapte. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Ef. 2:8, 9).

„Unde este dar pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței. Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii” (Rom. 3:27, 28).

Evanghelia exclude lauda, iar lauda este o consecință naturală a tuturor încercărilor de îndreptățire prin fapte; cu toate acestea, Evanghelia nu exclude faptele. Dimpotrivă, faptele — faptele bune — constituie obiectivul principal al Evangheliei. „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Ef. 2:10).

Nu există nici urmă de contradicție aici. Deosebirea se face între faptele noastre și faptele lui Dumnezeu. Faptele noastre sunt întotdeauna imperfecte; faptele lui Dumnezeu sunt întotdeauna desăvârșite; prin urmare, avem nevoie de faptele lui Dumnezeu pentru a fi desăvârșiți. Însă noi nu putem face faptele lui Dumnezeu, căci El este infinit, iar noi nu suntem nimic. Cea mai mare încumetare de care poate da dovadă omul este să creadă că el poate face

faptele lui Dumnezeu. Râdem atunci când un băiețel de cinci ani își închipuie că poate face treaba tatălui său; cu cât mai ridicol este ca omul slab să-și închipuie că poate face faptele Celui Atotputernic.

Bunătatea nu este un lucru abstract; este acțiune, iar acțiunea este o caracteristică doar a ființelor vii. Și deoarece numai Dumnezeu este bun, numai faptele Sale sunt de folos. Numai omul care are faptele lui Dumnezeu este neprihănit. Dar deoarece nici un om nu poate face faptele lui Dumnezeu, rezultă în mod necesar că Dumnezeu trebuie să ni le dea, dacă e să fim mântuiți. Tocmai acest lucru îl face El pentru toți cei care cred.

Când evreii, în mulțumirea lor de sine, au întrebat: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu”, Isus le-a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El” (Ioan 6:28, 29). Credința lucrează (Gal. 5:6; 1 Tes. 1:3). Ea aduce faptele lui Dumnezeu în cel care crede, din moment ce ea îl aduce pe Hristos în inimă (Ef. 3:17), iar în El locuiește toată plinătatea Dumnezeirii (Col. 2:9). „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Ev. 13:8), și prin urmare Dumnezeu nu numai că a fost, ci și este în Hristos, împăcând lumea cu El. Așa că, dacă Hristos locuiește în inimă prin credință, faptele lui Dumnezeu se vor vedea în viață. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Fil. 2:13).

Modul în care se face acest lucru este în afara puterii noastre de înțelegere. Nu este nevoie să știm cum se face

acest lucru, din moment ce nu noi suntem cei care o facem. Faptul în sine este suficient pentru noi. După cum nu putem face faptele lui Dumnezeu, tot așa nu putem înțelege cum le face El. Astfel că viața creștină este întotdeauna o taină, chiar și pentru creștin. Este o viață ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Col. 3:3). Este ascunsă chiar și de ochii creștinului. Hristos în om, nădejdea slavei, este taina Evangheliei (Col. 1:27).

În Hristos suntem creați pentru faptele bune pe care Dumnezeu deja le-a pregătit pentru noi. Noi nu trebuie decât să le acceptăm prin credință. Acceptarea acestor fapte bune înseamnă acceptarea lui Hristos. Cu cât timp „înainte” a pregătit Dumnezeu aceste fapte bune pentru noi? „Lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii.

Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: ‘Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.’ Și aici este zis iarăși: ‘Nu vor intra’ — adică ei, cei care nu au crezut - ‘în odihna Mea!’” (Ev. 4:3-5). Dar „noi, fiindcă am crezut, intrăm în ‘odihnă’”.

Prin urmare, Sabatul — ziua a șaptea a săptămânii — constituie odihna lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat Sabatul ca un semn prin care omul să poată ști că El este Dumnezeu și El sfințește (Ez. 20:12, 20). Păzirea Sabatului nu are nimic de-a face cu îndreptățirea prin fapte, ci dimpotrivă, este semnul și sigiliul îndreptățirii prin credință; este un semn care arată că omul renunță la faptele sale păcătoase și acceptă faptele desăvârșite ale lui Dumnezeu. Deoarece Sabatul nu este o faptă, ci o odihnă,

el constituie semnul odihnei în Dumnezeu prin credința în Domnul nostru Isus Hristos.

Nici o altă zi în afară de ziua a șaptea a săptămânii nu poate constitui semnul odihnei desăvârșite în Dumnezeu, deoarece numai în acea zi Dumnezeu S-a odihnit de toate lucrările

Sale. În odihna zilei a șaptea, spune El că nu poate intra necredinciosul. Dintre toate zilele săptămânii, aceasta este ziua de odihnă, fiind inseparabil legată de lucrarea desăvârșită a lui Dumnezeu.

În celelalte șase zile, inclusiv în prima zi a săptămânii, Dumnezeu a lucrat. În aceste zile și noi putem și se cuvine să lucrăm. Însă în fiecare dintre acestea noi de asemenea putem și se cuvine să ne odihnim în Dumnezeu. Așa va fi dacă faptele noastre sunt „făcute în Dumnezeu” (Ioan 3:21). Așa că oamenii trebuie să se odihnească în fiecare zi a săptămânii; dar numai ziua a șaptea poate fi semnul acestei odihne.

Două sunt concluziile pe care le putem sublinia ca decurgând de la sine din adevărurile deja prezentate. Una este că punerea deoparte a unei alte zile decât a șaptea, ca semn al acceptării lui Hristos și a odihnei în Dumnezeu prin El, este în realitate un semn al respingerii Sale. Deoarece înseamnă înlocuirea căii lui Dumnezeu cu calea omului, aceasta reprezintă în realitate semnul că omul se consideră superior lui Dumnezeu și al ideii că omul poate să se mântuiască prin faptele sale. Fără îndoială, nu toți cei care păzesc o altă zi au această concepție. Sunt mulți cei care iubesc sincer pe Domnul, care-L acceptă cu umilință

și care păzesc o altă zi decât cea pe care Dumnezeu a dat-o ca semn al odihnei în El. Ei pur și simplu nu au cunoscut exprimarea deplină și corectă a credinței. Dar sinceritatea lor și faptul că Dumnezeu le acceptă credința neprefăcută nu modifică realitatea că ziua pe care o păzesc constituie semnul înălțării mai presus de Dumnezeu. Când aceștia aud avertizările îndurătoare ale lui Dumnezeu ei vor părăsi semnul apostaziei ca și cum ar fi o casă atinsă de ciumă. Cealaltă concluzie este că poporul nu poate fi forțat să păzească Sabatul, având în vedere că el constituie un semn al credinței și nici un om nu poate fi forțat să creadă.

Credința apare spontan

în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu. Omul nu se poate forța nici chiar pe el însuși să creadă, cu atât mai puțin poate el să constrângă pe altcineva.

Prin forță, teama omului poate fi folosită în așa fel încât acesta să spună că el crede și să acționeze ca și cum ar crede. Cu alte cuvinte, un om care se teme de om mai degrabă decât de Dumnezeu poate fi forțat să mintă. Dar „nici o minciună nu vine din adevăr”. Prin urmare, deoarece Sabatul este semnul credinței desăvârșite, el este semnul libertății desăvârșite — „slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu” — libertatea pe care o dă Duhul; căci Sabatul, ca parte constituentă a legii lui Dumnezeu, este de natură spirituală. Și astfel, în cele din urmă, nimeni să nu se înșele singur crezând că o păzire exterioară chiar și a zilei de odihnă aleasă de Dumnezeu — ziua a șaptea — fără credință și încredere numai în Cuvântul lui

Dumnezeu, înseamnă păzirea Sabatului lui Dumnezeu.
Căci „tot ce nu vine din încredințare, e păcat”.

Bible Echo, 17 august 1896

E.J. Waggoner